

hvad jeg mener, at Regjeringen burde gjøre, naar den vilde vente, at man skulde gaa ind paa at give samtlige Embedsmænd Tillæg. Men der er en anden Omstændighed, som meget væsentlig indvirker paa min Tilstilling til denne Sag, og det er, at vi havde et Princip med Hensyn til Beregningen af Lønningstillæggene, som ogsaa efter Regjeringens og dens Venners Bestrøbelser blev forladt, medens vi Andre gjorde os al mulig Umage for at opretholde det. Vi mente i sin Tid at være komne ud over disse øjeblikkelige Stigninger ved at vedtage, at en Del af Embedsmændenes Lønning skulde beregnes — som vi kaldte det — efter Sædpriserne, saaledes at i de Aar, hvor Sædpriserne vare høiere — og selvfølgelig vilde de andre Priser gaa op og ned omtrent nogenlunde i samme Forhold som Sædpriserne — vilde Lønningerne, uden at der behøvedes nogen ny Lovbestemmelse, ogsaa gjennemgaaende stige i Forhold til Sædpriserne. Dette Princip vilde Regjeringen imidlertid ikke længere holde paa. Den foreslog at forlade denne Beregning, og da vi dengang vare i Mindretal i Folkethinget, og Regjeringen havde Flertallet med sig, satte den igjen, at denne Beregning skulde forlades. Og hvad sagde man til os, da vi paastod, at vi saa igjen vilde faae disse mindre behagelige Forholdinger om Lønningstillæg, naar der kom Dyrtid? Saa forsikrede Regjeringen: Nei, paa ingen Maade! Naar Embedsmændene fik fast Lønning, saa vidste de, hvad de havde, saa maatte de vide, at de i de gode Aaringer maatte spare op til de mindre gode, og der var ikke Tale om, at vi skulde komme til at give Lønningssforhøielser eller forhandle om Sligt igjen; det skulde man nok sørge for. Selv noget lavere Lønninger, naar de vare fast bestemte og ikke foranderlige efter Priserne, vilde Embedsmændene have den største Nytte af, og det var den almindelige Mening, at det vilde de langt foretrække. Men hvad har man set? Der er ikke gaaet mange Aar, inden man er kommen med disse Lønningstillæg, som man høit og dyrt forsikrede, at der ikke oftere skulde være Tale om. Hvorfor beholdt man ikke denne Beregning? Seg kan ikke svare derpaa, og jeg ventte ikke at faae Svar andet Steds fra. Naar dette nu saaledes er Tilfældet, saa forekommer det mig, at det ikke er at vente, at Regjeringsudkastet vil gaa igjennem, saaledes som det her er forelagt. Naar jeg altsaa kortelig skulde udtale mig om det foreliggende Udcasts andre Enkeltheder, idet jeg allerede har udtalt, at der ikke er Grund til at give noget Tillæg længere end for eet Aar ad Gangen, og at der ikke er Grund til at give Tillæg til alle Embeds- og Bestillingsmænd, da er det min Mening, at man burde og gjør Ret i at gaa dertil, at Tillægget regnes fra 1ste April d. A., saa at det i Grunden bliver for 2 Aar, at der bliver tilstaaet Lønningstillæg, naar Thinget vil gaa ind paa min Betragtning. Det var jo ikke

paa Grund af Uenighed mellem Regjeringen og Rigsdagens to Thing, at det Tillæg, der i forrige Samling var Tale om, ikke blev givet. Alle Parter vilde gjerne give det, og det var en ganske anden Grund, der gjorde, at det den Gang ikke blev givet; men naar saa er, er det ikke billigt at lade de Vedkommende lide under den Principstrid, der den Gang opstod mellem Landstinget og Folkethinget. Det er derfor efter min Mening det Rigtigste at lade Tillægget tilflyde de Vedkommende fra 1ste April dette Aar, efter som de dog i forrige Samling havde Grund til at vente, at der vilde blive tilstaaet dem et Tillæg for indeværende Finantsaar. Naar man tager Sagen paa denne Maade, kunde man jo paa Tillægsbevillingsloven give det Tillæg, som det var paatænkt at give for indeværende Finantsaar, medens man paa Finantsloven opsørte et tilsvarende Tillæg for det kommende Finantsaar. — Men saa kommer Spørgsmaalet om den Grændse, som man skulde drage mellem de Lønninger, man vil lade tilflyde et Tillæg, og dem, man ikke vil lade tilflyde et saadant. Da maa jeg tilstaa, at jeg næsten frygter for, at det vil vise sig, at det er dette Punkt, hvorom der er mindst Enighed. Enkelte af de ærede Talere have nævnt en bestemt Grændse, nemlig den, som Folkethinget i sidste Samling blev staaende ved. Seg kan imidlertid ikke fuldelig indrømme Rigtigheden af, hvad der blev ansøgt om, at Priserne nu ere nedadgaaende — deri maa jeg give den ærede Finantsminister Ret —; thi vel kan der paapeges en og anden enkelt Gjenstand, hvis Pris kan være noget nedadgaaende, men naar man vil tage samtlige Forhold, som de ere, saa tror jeg, at der er Udsigt til, at det vil være mindst ligesaa dyrt at leve i det kommende Aar, som det er for Tiden, ligesom det er min Mening, at det for Tiden er ligesaa dyrt at leve, som det var i forrige Aar. Seg kunde derfor for mit personlige Vedkommende ønske, at man vilde gaa lidt høiere, end man i sidste Session havde tænkt at ville gaa. Seg indrømmer, at det er vanskeligt at trække den rette Grændse, og der kan være forskellige Meninger om, hvor den skal drages, men jeg er dog tilhøielig til at tro, at ogsaa Lønninger paa over 1,200 Rd., ja endog saa Lønninger paa adskillige Hundreder over 1,200 Rd., ere af den Bestaaenhed, at de Vedkommende virkelig kunne have Behov at faae et Tillæg til deres Lønninger. Seg skal ikke nævne nogen Grændse, men blot bemærke, at jeg antager, at man maatte gaa noget høiere, end man den Gang gif. Ungaende de høiere Lønninger er det fremdeles min Mening, at de ere saaledes, at de Embedsmænd, der sidde inde med dem, slet ikke kunne have nogen Grund til at forlange, at de mere end andre Borgere i Landet med omtrent lignende Indtægter skulde gaa fri for at føle de høiere Priser. De maa lige saa vel som disse vide at indskrenke sig paa forskellige Maader, uden at de ville komme til